

Povesti de adormit copii

Degetica

Peter Pan

Mica sirenă

Degețica

A fost odată ca niciodată o femeie tânără care nu putea avea copii. Într-o zi, de atâta deznădejde, ea se hotărî să-i ceară ajutorul unei vrăjitoare, care îi dădu un bob de orz în schimbul a doisprezece bănuți.

– Pune-l în pământ, îi spuse vrăjitoarea. Udă-l și vei vedea că visul ți se va împlini!

Femeia se întoarse acasă, semănă bobul de orz și, după un timp, din el răsări o floare care părea că avea să se deschidă în curând. Înduioșată, femeia nu se putu reține și sărută floarea. Imediat, petalele se deschiseră și scoaseră la iveală o fetiță micuță, pe care femeia o numi Degețica. Copila era atât de mică, încât femeia îi făcu pătuț într-o coajă de nucă și o înveli cu petale de panseluță.

O vreme, Degețica și mama ei trăiră liniștite și fericite în căsuța lor.

Într-o noapte însă, o broască râioasă intră în casă, sărind prin fereastra deschisă. Apoi, fără să facă niciun zgomot, ajunse în camera în care dormea Degețica. „Ce frumoasă e!” se gândi broasca. „Ar fi o mireasă nemaipomenită pentru fiul meu. Sunt sigură că o va plăcea.”

Și, fără să șovăie, broasca luă coaja de nucă și fugi pe fereastră cu tot cu pradă. Puse fetița pe o frunză de nufăr în mijlocul unei ape, apoi își chemă fiul.

– Vino să-ți vezi mireasa! îi spuse broasca.

În clipa aceea, Degețica își dădu seama că nu mai era acasă. Privi în jur deznădăjduită, cu gând să ceară ajutor, dar nu văzu pe nimeni.

Totuși, ajutorul îi veni de la peștii care auziseră strigătul broaștei râioase.

Peștii și broaștele nu se aveau la suflet, așa că n-o lăsară pe Degețica lângă creaturile urâte, cu pielea lipicioasă. Rupseră tulpina nufărului pe care era așezată fetița, și frunza începu să alunece pe suprafața apei, la început lin, apoi tot mai repede, în ciuda neamului broscuilor.

După un timp, un fluture trecu în zbor pe lângă Degețica și îi spuse:

– Vrei să ne jucăm?

Fetița acceptă bucuroasă. Legă un capăt de la cordonul rochiței în jurul fluturelui, și pe celălalt, de frunză. Fluturile începu să tragă bărcuța tot mai iute peste valurile pârâului.

– Ura! strigă fetița. Nu m-am jucat niciodată atât de frumos!

Nu își termină bine vorba, că un cărăbuș de mai coborî în zbor spre ea, o luă și o duse într-un copac.

– Îmi pare rău dacă te-am speriat! îi spuse cărăbușul. Cum te cheamă? Ești tare frumușică. Dacă ți-e foame, să știi că florile astea au un nectar foarte gustos.

– Mulțumesc! răspunse Degețica, revenindu-și după atâta spaimă.

Dar, în curând, cărăbușul de mai se plictisi de Degețica și se hotărî s-o ducă într-o poiană și s-o lase pe o margaretă.

Fetița începu să plângă. Își închipui că era atât de urâtă, că nici măcar cărăbușii nu voiau să stea cu ea!

